

ای دوست آواره الحمد لله در آوارگی شریکی و با وجود...

حضرت عبدالبهاء

اصلی فارسی

۵۴۴

ای دوست آواره الحمد لله در آوارگی شریکی و با وجود مهجوری نزدیک ولی آوارگی شما مدتی قلیل و لکن این مظلوم از بدایت حیات تا حال آواره بوده و هست و این آوارگی انشاءالله سبب آزادگی گردد، امید چنین است. شما را فراموش نموده و نخواهم نمود. اندک زمان ملاقات شما همیشه در نظر است و آن یار مهربان پیش بصر و امید حصول ثمر، و ملاقات مستمر منوط و مشروط نه زیرا حجر و مدر اگر هزار سال در آتش بگدازد اثر نکند ولی فتیله سراج به مجرد مسّ نار فوراً برافروزد. این مقارنت قلیله فتیله اعظم از اقتران هزار سال حجر است. باری امیدوارم که از مقام یکاد زیتها یضیء و لو لم تمسه نار استفاضه نمائی، ذلک من فضل الله یؤتیه من یشاء و الله ذو فضل عظیم. لم یأن للذین آمنوا ان تخشع قلوبهم لذكر الله طوبی لمن قال بلی یا ربّ آن و حان. ایام زندگانی به پایان رسد، راحت و مشقت عزّت و ذلت ثروت و مسکنت منتهی شود ولی بنیان الهی باقی ماند و نفوس رحمانی به ایوان الهی ره یابند و از افق حقائق و معانی به انوار نامتناهی بدرخشند. از خدا بخواه که از این باده سرمست شوی و در این خمخانه می پرست گردی فاستخرنّ ما ترید باسم ربّک الرحمن الرحیم و علیک التّحیّة و الثّناء.

ORIGINAL

AUDIO